

1888 въ Браила, училъ въ Атина и Брюкселъ, сега е професоръ въ Атинската национална консерватория, писалъ: симфоническа поема „Орелъ“, „Хероична поема“ и „Идилия“ (споредъ Теокритъ) и „Аркадска сюита“, — за оркестъръ, музикална трагедия „Ниоба“ и оперитъ: „Госпожа Фросини“ и „Лестеница“.

Скордато, ит. *scordato* или *discordato* = ненастроено, разстроено — съ целъ да се получи нѣкакъвъ звуковъ ефектъ. Напр. *Timpani scordati* = ненастроени тимпани.

Скордатура, ит. *scordature* = разстрояване, ненастройване — се нарича едно отклоняване отъ нормалния строежъ (настрояване) на струннитъ инструменти и лютната при известни мѣста съ целъ — за по лесно изпълнение, или за получаване на особени звукови ефекти. С-та е била въ употреба презъ XVII и XVIII ст., особено отъ Х. Биберъ, а презъ XIX в. — отъ Паганини и Беріо. И нѣкои отъ модернитъ компонисти си служатъ съ С.

Скорендо, ит. *scorendo* — гладко преминаване отъ единъ тонъ на другъ.

Скотъ, Сирилъ Меиръ — Scott, Cyril Meir — английски компонистъ, род. 27 септ. 1879 въ Окстонъ, ученикъ на Лацаро Узиели (пиано) и Иванъ Кноръ (композиция) — въ Хоховата консерватория въ Франкфуртъ а/М. Клавирнитъ творби, пѣснитъ и камерната музика на С. издаватъ една поетична лирическа натура, съ богата звукова фантазия, съ черти отъ импресионизма на Дебюси (въ по къснитъ работи). Творби: 2 симфонии, 2 поеми, „Хероична сюита“, „Утренна пѣснь“, „Дамата безъ мерси“, увертюра „Принцеса Малена“, „Коледна увертюра“ съ заключителенъ хоръ (ad. lib. — 1930), две пасакалии, единъ воененъ маршъ — за оркестъръ; по единъ клавиренъ и цигулковъ концерти съ оркестъръ; единъ струненъ квартетъ; единъ клавирвинтеть; едно трио за цигулка, виолончелъ и пиано; по една клавирна и цигулкова сонати; „Индийска сюита“, „Египетъ“, „Тържествена прелюдия“, Поеми, „Пѣсни безъ думи“, импресии и др. — за пиано; „Идилия“ за флейта и сопранъ; „Шотландско пасторале“ за

флейта и пиано; оперитъ: „Алхимикътъ“ и „Храмътъ“; балетътъ „Некомпетентниятъ аптекаръ“, английски народни и други пѣсни.

Сирилъ Скотъ

Скоцезе, ит. *scozzese* — шотландски, като скоцезе (гл. т.).

Скрябинъ, Александръ Николаевичъ — виденъ руски компонистъ, род. 10 ян. 1872 въ Москва, умр. 14 апр. 1915 с. т., следъ свършването на кадетския корпусъ, постѣпва въ Московската консерватория, дето Танѣевъ, Аренски и Сафоновъ сж били негови учители; самъ преподавател въ сжщата консерватория (1898—1903), живѣе до 1910 въ Парижъ и Швейцария, когато се връща въ Русия, отдавайки се само на творчество. Противно на компониститъ отъ националната руска школа — С. е майсторъ, който въ своята музика (симфонична) поставя философски проблеми, достигайки до музикаленъ мистицизъмъ и символизъмъ. За отразяване на своя свѣтогледъ — чрезъ изкуството си той търси нови изразни сѣдства и звукосъчетания, служейки си между друго и съ цѣлѣтонна гамма и смѣли акордови образувания. Творби: 4 симфонии (втората подъ име „Божествена поема“, третата — „Поема на екстаза“, четвъртата —